

IDEGENFORGALOM BUDAPESTEN

A borbélynál, mellettem levő széken harsányan elegáns fiatalembert szappanozott a tanonc. Szilvakék, derékbaszabott, térdig érő zakó feszült nyamvadt termetén. A kabát alatt kanársárga, magasnyakú pullóver virított. Az ifjú karcsú csuklóján három aranylánc, újján szikrázó gyűrűk kápráztaták ily ragyogáshoz nem szokott szememet. A legszebb azonban a frizurája volt, amelyen éppen működni kezdett a borbély. A dús, esigákba szedett, fénylő fürtök művészi építménye dicséretére vált volna bármelyik amerikai divathölgynek. Sárdy János művész úr, a frizurák szülőapja elsápadna ennek a műremeknek láttán.

A borbélyeségé bizalmasan megszűgja, hogy a fentírt világi Hellas késő szülőtte, „görög és rengeteg pénzért keres aranyban és valutában”.

A Teleki téren hatalmas termetű, borostás arcú férfit nagy tömeg vesz körül. A férfi vaskos ujjai között mormogtatja az eladóra felkínált ruhadarabokat, majd megfellebbezhetetlen hangon, de töri, idegen akcentusú magyarsággal kimond egy-egy szót. Csak ennyit hajlandó fizetni a dunyhacihéért, ennyit is nem többet. Vannak, akik méltatlankodva visszaveszik kopott ruhadarabjukat, mások megadóan bólogatnak. A nagy fekete ember előveszi hatalmas tárcáját, kiszámolja előre megnyitazott ujjával a pénzt.

— Jó vevő — mondja az egyik prolt-asszony — minden hétfőn itt van a Telekin. Valami „cinodr”, de lehet, hogy cipány.

Másnap reggel a Keleti előtt láttam a jó vevő „cinodri”. Eppen csomagokat rakott fel egy teherautóra.

A belvárosi elegáns expresszóban volt dolgom szombaton délelőtt. A mellettem levő asztalnál két úr tárgyalt valamely szláv nyelven. Figyelem a hangokat, végre megállapítom, lengyelül beszélnek. Számok röpködnek felém, szto... dvacet tisit... majd dollár... pengő... Végül az egyik úr zsebéből mintát vesz elő. Kis tubus, rajta „Ultrasceptyl” a felirat.

Régi osztálytársammal találkoztam a Körúton. Elegáns teddy-beer kabát, barna antilopcipő, velúrkalap, vörös, kialszóló szemek.

— Krupió vagyok egy rulettklubban — mondja, hangjában nem kis büszkeséggel.

Érdeklődésekre még eldicsekszik, hogy éjszakánként a nyerőtől kapott borraivalókból megkeres félmillió pengőt.

— Milyen tétekben játszanak, hogy ennyi borraivalót adnak? — kérdem elcsodálkozva.

— Száz ezer pengőnél kezdődik, lmi. ninc, száz dolláros tétet is elfogadnak.

- Kik járnak fel játszani?
- Leginkább külföldi patik.
- Katonák?
- Dehogy. Kereskedők, valutások, gyógyszeresek, filmesek.

Katonaruhás ember állt be lakásomra vasárnap délelőtt. Onkrot, zsírt kínál eladásra, de aranyat is vesz. Megkérdelem, milyen egyenruhát visel. — Csehszlovákot — mondja, de a felségjelvény sehol sincs egyenruháján. Szlovákiából hozza az aranyat, oda viszi az itt vásárolt textilárut.

Levél dr. Gulácsy György belügyi államtitkár úrhoz.

Igen tisztel Államtitkár Úr!

Bizonyára Ön is emlékszik az átkozott emléké „KEOKH” működésére. A rendőrség e szerve gyűlölté tette nevét minden emberségesen gondolkodó ember előtt. A „KEOKH” keserítette meg azok életét, akiknek akár csak egyik szülőjük is külföldön, vagy külföldre tett területen született. Ez a szervezet kezdte meg 1942-ben a tömeggyilkosságokban végződő deportálásokat.

Az az útlatl és undor, ami elfog minket és sok ezer embert a „KEOKH” szó hallatára, nem lehet ok arra, hogy ne állíttassék fel valamilyen rendőri szervezet az országot ellepő kétes, sőt legtöbbször már nem is kétes egzisztenciájú külföldiek ellenőrzésére. Bizonyos vagyok abban, hogy Ön is egyetért velem abban, hogy van nekünk elég magyar honos siberünk, láncolónk, feketézónk, semmi szükség arra, hogy még külföldi őt is importáljunk belőlük.

Államtitkár Úr! Mint a rendőri ügyek legfőbb intézőjét, arra kérem, szabaddítsa meg az országot ezektől a döggkeselyűktől. Igaz barátsággal:

Hámori László